

U S N E S E N Í

konaném dne [redacted] – pobočka v [redacted] rozhodl ve veřejném zasedání
o odvolání obžalované [redacted], nar. [redacted]
proti rozsudku [redacted] ze dne [redacted] č.j. [redacted]
[redacted], t a k t o :

Podle § 256 tr. řádu se odvolání z a m í t á .

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem [redacted] ze dne [redacted], č.j. [redacted] byla obžalovaná [redacted] uznána vinnou trestným činem křivého obvinění podle § 174 odst. 1 tr. zák. účinného do 31.12.2009, kterého se dle skutkovým zjištění soudu prvního stupně dopustila tím, že dne dne [redacted] v [redacted] sepsala trestní oznámení na [redacted] nar. [redacted] [redacted] nar. [redacted] a [redacted], nar. [redacted], že se v době od [redacted] do [redacted] na příjezdové cestě k domu v [redacted] a zřejmě v bydlíšti [redacted] dopouštěli trestného činu týrání svěřené osoby nezl. [redacted] nar. [redacted] tím, že [redacted] zlým nakládáním způsobovali těžké příkoří projevující se neustálým nářkem, podlitinami z hrubého zacházení a bití, kožními vyrážkami, deptali ho výhrůžkami, zavírali do temné místnosti, psychicky týrali, a prostřednictvím pošty je [redacted] doručila na Policii ČR, Krajské ředitelství policie Severočeského kraje, Obvodní oddělení [redacted], přestože věděla, že tyto skutečnosti nejsou pravdivé.

Podle § 174 odst. 1 tr. zák. byl obžalované uložen trest odnětí svobody v trvání sedmi měsíců. Podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání patnácti měsíců.

Proti tomuto rozsudku podala obžalovaná v zákonné lhůtě odvolání, které odůvodnila prostřednictvím svého obhájce. V písemném odůvodnění odvolání se uvádí, že trestní oznámení podané na Policii v [redacted] datované [redacted] učinila obžalovaná poté, co nabyla přesvědčení, že dochází k jednání, u kterého je nezbytné přezkoumání Policií ČR, neboť její dosavadní snahy o přezkoumání a pomoc, zejména ve vztahu k OSPOD, naprosto selhaly. Samotné trestní oznámení je označeno jako oznámení o skutečnostech, nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin a je výslovně vztahováno k předávání nezletilé otci, čemuž asistovali jeho rodinní příslušníci. Z důkazů, které měl soud k dispozici, zejména ve vztahu ke skutečnosti, že toto trestní oznámení podávala obžalovaná jako zoufalá matka, si musel udělat představu o tom, že uvedené indicie, neustálý nářek, podlitiny, kožní vyrážky, deptání dítěte výhrůžkami a jiným psychickým týráním skutečně měla, použila je

tedy jako jedno z posledních možností, když ostatní možnosti selhaly. Soud si zejména mohl udělat představu z filmových záznamů, jakým způsobem docházelo k předání a k převzetí nezletilé. S odstupem doby a zejména z hlediska trestní odpovědnosti, pak nelze celou věc hodnotit tak, zda docházelo k pochybení jednoho či druhého z rodičů, asistence OSPOD apod., neboť tyto skutečnosti s trestním řízením nesouvisí a mohou být předmětem posouzení opatrovníckým soudem. Soud si však nemohl nevšimnout chování nezletilé, které bylo až hysterické a projevovalo se i po téměř násilném odvléčení dcery. Jestliže byly soudu předloženy následně nahrávky z doby realizace styku, které však obžalovaná neviděla a nevěděla, jak styk probíhá, nemůže to mít žádný význam na její subjektivní hodnocení celé věci. Navíc sestřihy z toho, že se nezletilá již po několika dnech chová klidně, a s osobami v domácnosti otce komunikuje, nijak nevyvrací její domněnky. Naopak soud měl k dispozici snímky, ze kterých byly jednoznačně patrné podlitiny nezletilé v době, před podáním trestního oznámení. Soud vyslechl svědky [redacted], [redacted] a [redacted], kdy tito svědci její podezření potvrdili. Stejně tak měl soud k dispozici zprávu [redacted], na kterou se před podáním trestního oznámení obrátila a která ji odkázala na Fond ohrožených dětí. Pokud soud argumentoval i sdělením [redacted], neuvedl, že právě návštěvy a péči u této lékařky zajišťovala obžalovaná výhradně sama, stejně jako žádala o vyšetření na ovlivňování nezletilé uklidňujícími léky, neboť měla podezření, že jsou nezletilé po celou dobu podávány. Právě tato lékařka obžalovanou nepravdivě informovala, že by bylo cokoliv kontrolním vyšetřením nezletilé zjištěno, a skutečná informace jí byla poskytnuta po změně lékaře, kdy zjistila, že předmětná lékařka je ovlivňována stejně jako jiné osoby otcem, resp. jeho otcem. Soud nepochybně kladl v hodnocení velký význam na výslech pracovnice OSPOD, svědkyně [redacted] když však ze závěru výslechu bylo zřejmé, že byla letmo přítomna pouze jednomu předávání, kdy chování nezletilé, hned po předání, resp. po převzetím otcem, již neviděla. Jak již obžalovaná upozorňovala v průběhu trestního řízení, jednalo se o osobu, jejíž prezentace věci je nepochybně ovlivněna řadou návštěv p. [redacted] což je ostatně zřejmé i z harmonogramu jednotlivých záznamů ze spisu OSPOD, kdy před návštěvou [redacted] rodinou [redacted], je hodnocení takové, že otec nejeví zájem, po této návštěvě se hodnocení diametrálně mění. Jak je výše uvedeno, jiný kontakt s nezletilou byl při předání dne [redacted], o čemž byl pořízen zápis, který však opět obsahuje řadu nepřesností a tyto byly i prezentovány v rámci výslechu svědkyně, neměla. Nicméně ani subjektivní názory svědkyně [redacted] o tom, kdo byl viníkem nepochybného týrání dítěte při předávání, nemají zásadní význam k hodnocení subjektivní stránky trestného činu. Přesvědčení obžalované o tom, že k určitému týrání nezletilé docházelo, mělo a má reálný podtext a toto je možné dovodit ze shlédnutí videa, fotek. Obžalovaná toto stejně jako shora uvedení svědci dovodila i z projevů nezletilé pro vrácení z návštěv. Prezentace otce, že vše je standardní a styk probíhá ke spokojenosti nezletilé, byl rovněž vyvrácen videozáznamem, a to i z roku [redacted]. V této souvislosti musí obžalovaná znovu opakovat, že není předmětem pro jednání trestního soudu, kdo zavinil vznik rozporů a problémů při předávání nezletilé a zda jednala úmyslně, lživě ve vztahu přivodit trestní stíhání. Jejím úmyslem nebylo přivodit trestní stíhání, jejím úmyslem bylo zajistit objektivní přezkoumání podezření, a to za situace, kdy využila bezvysledně všechny možnosti, o kterých věděla. Dále obžalovaná podotýká, že zejména žádosti o pomoc p. [redacted] byla naprosto negativní, po návštěvách u ní byla hospitalizována v posledním případě, předčasně porodila. Trestný čin krivého obvinění předpokládá prokázání subjektivní stránky tr. činu, která má jednak obligatorní znaky, a to zavinění, jednak fakultativní znaky jako je pohnutka, záměr a cíl. Zavinění má pak složku

rozumnou, kdyby si obžalovaná musela uvědomit, že byl páčán tr. čin nebo složku volní, tzn. musela by chtít, nebo být srozuměna s tím, že byl páčán tr. čin. Základní pravidlo tr. zákona obsažené v § 13 odst. 2 tr. zák. vyžaduje k trestnosti úmyslné zavinění. V daném případě však neexistuje úmysl, neboť obžalovaná nechtěla obvinít jmenované z tr. činu, ani způsobit tr. stíhání. Chtěla, aby byly objektivně přezkoumány důvody, proč nezletilá k otci nechce a aby byly objektivně přezkoumány jí zjištěné skutečnosti. Neexistuje zavinění, neboť nechtěla nikoho křivě obvinít a neuvědomovala si, že by mohlo jít o křivé obvinění, ba naopak. Účel jejího jednání byl naprosto jiný, tak, jak uvedeno výše. Neexistuje subjektivní stránka tr. činu, tj. obligatorní a fakultativní znaky. Pohnutí, cíl a záměr byl naprosto jiný. V této souvislosti je poukazováno na judikaturu Ústavního soudu ČR ÚS 482/2000 Sb., kdy ústavní soud uvádí, jestliže byl obžalovaný odsouzen za jednání, jež postrádá znaky uvedené v tr. zákoně, nenaplnuje tudíž skutkovou podstatu tr. činu. Došlo rozhodnutím soudu k poruše ústavně-zaručených práv a svobod, zakotvených v čl. 6 odst. 1 Úmluvy o lidských právech a základních svobod a čl. 8 odst. 2 a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Závěrem je navrhopáno, aby byl napadený rozsudek zrušen a obžalovaná zproštěna obžaloby.

Krajský soud z podnětu podaného odvolání obžalované přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost napadeného rozsudku, přezkoumal i správnost postupu řízení předcházejícího, ale neshledal podané odvolání důvodné.

Napadený rozsudek je výsledkem řízení, které bylo provedeno v souladu s trestním řádem a ve kterém nedošlo k žádným procesním vadám, které by mohly mít vliv na řádné objasnění věci nebo na možnost obžalované uplatnit svá práva, především právo na obhajobu. Soud prvního stupně objasnil a posoudil všechny otázky a skutečnosti pro daný skutkový stav významné. Zákonným způsobem byly provedeny všechny potřebné důkazy a tyto zhodnoceny v souladu se zásadami uvedenými v ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu.

V odůvodnění napadeného rozsudku soud prvního stupně v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 tr. řádu vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů. Se skutkovými závěry soudu prvního stupně se krajský soud ztotožňuje, neboť jsou logické a přesvědčivé. Soud prvního stupně dospěl ke správnému závěru, že trestním oznámením sledovala obžalovaná zamezení styku dítěte s otcem. Trestní oznámení sepsané obžalovanou je datováno [REDAKCE]. Obsahuje takové závažné skutečnosti, které vzbudily v sociálních pracovnících dojem, že se jedná o tzv. „druhou kauzu Kuřim“. V trestním oznámení se mimo jiné uvádí: „Trestného činu týrání svěřené osoby se opakovaně dopouští [REDAKCE], [REDAKCE] všichni bytem [REDAKCE], [REDAKCE] tím, že svěřené osobě – [REDAKCE] dítěti svěřené jim do péče v době uvedené shora způsobují zlým nakládáním těžké příkoří, projevující se neustávajícím nářkem, podlitinami z hrubého zacházení a bytí, kožními vyrážkami, deptáním dítěte výhrůžkami, zavíráním do temné místnosti, psychickým týráním spojeným s obavami z dalšího týrání“. Trestní oznámení obsahuje kategorické obvinění [REDAKCE] a [REDAKCE]. Obvinění je takové „ráže“, že si obžalovaná musela být plně vědoma toho, že toto trestní oznámení bude prověřováno a je jednoznačně způsobilé přivodit osobám, které obvinila, tr. stíhání. Zcela přiléhavě poukazuje soud prvního stupně, že trestní oznámení podává obžalovaná v časové souvislosti s návrhem na předběžné opatření, na zákaz styku otce s dítětem. Nelze přehlédnout, že trestní oznámení, ve kterém obžalovaná uvádí, taková závažná obvinění, podává v době, kdy jí lékařkou bylo

vysvětleno, že kožní vyrážka je zřejmě alergie na zvířecí srst, případně nervového původu. Je seznámena s tím, že v případě modřin se jedná o běžná dětská zranění. Přestože jí odborníkem je vysvětlen jak původ modřin, tak původ vyrážek, neváhá obžalovaná i přesto v trestním oznámení uvést, že toto je výsledkem zlého nakládání ze strany [REDACTED] a [REDACTED]

Je třeba uvést, že obžalovaná se mýlí, pokud se domnívá, že okolnosti předávání dítěte otci, nemají na posouzení její nyní projednávané trestné činnosti vliv. Všechny okolnosti případu svědčí o snaze obžalované styku dcery s otcem zabránit, nebo alespoň styk znesnadnit, což vyvrcholilo právě podáním trestního oznámení. Je mimo jakoukoli pochybnost, že pokud by obžalovaná měla zájem, aby styk dcery s otcem a tomu předcházející předání probíhalo standardním způsobem, vytvořila by pro předání dcery odpovídající podmínky, jak jí bylo i doporučováno. I krajský soud se seznámil s filmovými záznamy předání nezletilé otci, i záznamy o průběhu doby, kdy měl poškozený dceru ve své péči. Ze shlednutých záznamů je mimo jiné zřejmé, že nezl. [REDACTED] není na předání otci připravená. Atmosféru předání hrotí obžalovaná tím, že např. řeší s otcem dítěte její vyrážku. U předání asistují zřejmě rodinní příslušníci obžalované, kdy jedna žena opakovaně prochází místností, ve které je nezletilá s obžalovanou, která komunikuje s poškozeným. Při jednom takovém průchodu místností udeří dokonce nezl. [REDACTED] dveřmi, když dítě se rozpláče. Je mimo jakoukoli pochybnost, že pláč nezletilé, která se doposud nijak neprojevovala, byl způsoben úderem dveří, nikoli strachem z poškozeného. Ze záznamu je také patrné, že poškozený se snaží čas strávený s dcerou vyplňovat různými aktivitami – výlety, návštěva zoologické zahrady. Nezletilá tak přichází do kontaktu se zvířaty jednak v bydlšti poškozeného i při návštěvě ZOO. Rozhodně však vyrážku nelze kvalifikovat jako následek způsobený týráním. Ze záznamu je také patrné, že přestože předání nezletilé otci je vypjaté, provázeno pláčem nezletilé, tak krátce poté, co se vozidlo rozjelo, nezletilá přestává plakat, usmívá se, komunikuje s poškozeným. Při příjezdu do bydlště poškozeného se nezletilá radostně vítá s [REDACTED], kterou objímá a pusinkuje. Nemůže tak obstát argumentace obžalované, že se nezl. [REDACTED] po několika dnech v bydlšti poškozeného, zklidní. Ke zklidnění nezletilé dochází bezprostředně již ve vozidle. Co se týče modřin a vyrážky k tomu uvedeno výše. Pokud by rodina [REDACTED] deptala nezletilou výhrůžkami, zavíráním do temné místnosti a psychickým týráním, lze vyloučit, že by se k nim nezl. [REDACTED] chovala tak, jak bylo patrné z příložených záznamů. V odůvodnění napadeného rozsudku soud prvního stupně také přílehavě poukazuje, že odlišné chování dcery, bylo i výsledkem chování obžalované, která dceru nepřipravila pro klidné předání otci, stejně tak její příbuzní.

Pochybení neshledal krajský soud ani v právní kvalifikaci jednání obžalované jako trestného činu křivého obvinění dle § 174 tr. zák. Provedeným dokazováním bylo bezpečně zjištěno, že trestní oznámení podávala obžalovaná v úmyslu přivodit [REDACTED] a [REDACTED] tr. stíhání.

Soud prvního stupně při ukládání trestu respektoval účel trestu ve smyslu § 23 odst. 1 tr. zák. a jeho druh a výměru stanovil v souladu s hledisky vyjádřenými v ustanovení § 31 odst. 1 tr. zák. Konkrétní výměra trestu odpovídá, jak zjištěnému stupni nebezpečnosti tr. činu pro společnost, tak i možnostem nápravy a osobním poměrům obžalované. Trest odnětí svobody ve výměře sedm měsíců, tedy při spodní hranici zákonné tr. sazby podmíněně

odložený na zkušební dobu patnáct měsíců rozhodně nelze považovat za trest nepřiměřeně přísný.

Odvolání obžalované nebylo shledáno důvodným a bylo tudíž podle § 256 tr. řádu zamítnuto.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí může obviněný a nejvyšší státní zástupce podat dovolání, a to do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí.

Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni a o dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky.

Dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b odst.1 tr.řádu a dovolání není přípustné proti důvodům rozhodnutí.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím svého obhájce, podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst.3 tr.řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst.1 písm.a/ až l/ tr.řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V [redacted] dne [redacted]

[redacted] v.r.
předseda senátu

Zpracovala:
[redacted]
soudkyně

Za správnost vyhotovení:

[redacted]